

متن پرسش

با سلام و خسته نباشید: در رابطه با بحث «عافیت» که چندی قبل در جلسه شرح دعای مکارم الخلاق بدان پرداختید سوالی به ذهن حقیر رسید و آن هم اینکه: بنده همیشه بلا را برای دوستان واقعی خدا می‌دانستم که برای تقرب محضر رب العالمین بایستی به آن دچار شوند. کما اینکه در زندگی معصومین علیهم السلام انواع مختلف تحمل شدید، از آزارهای جسمی تحمیل شده به آن بزرگواران گرفته تا ناخلفی فرزند و همسر سوء و ... وجود داشته در حالی که این عزیزان مسلماً از خداوند عافیت می‌خواسته‌اند و دعای معصوم (ع) مسلماً مستجاب است. خود بنده نیز در زندگی با سختی‌هایی بی‌شماری رو به رو بوده‌ام که در اطرافیان نمونه آن وجود نداشته و همیشه تحمل این سختی‌ها را من باب «اگر با من نبودش هیچ میلی چرا ظرف مرا بشکست لیلی» نگاه می‌کردم و نه تنها تحمل، بلکه گاهی برای رسیدن به محبوب، بیشترش را در صورت رضای او درخواست می‌کردم. سوال بنده این است که فرق این نوع ابتلیات معصومین (ع) با بلاهایی که ما باید در دعاهایمان عافیت را در مقابلش طلب کنیم چیست؟ اگر به بلاها با این دید نگاه کنیم که نوعی حرمان و از دست دادن عافیت محسوب شود تحملش سخت‌تر خواهد بود، چه کنم که نگاه درستی در این زمینه به دست آورم؟ با سپاس فراوان

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: باسمه تعالی: سلام علیکم: عافیت آن نوع عفو الهی است که موجب ایجاد بستری می‌شود تا بهتر خداوند را بندگی کنیم و سختی‌هایی که به دوستان خدا می‌رسد از عافیت بیرون نیست و همان‌طور که متوجه هستید خداوند برای انقطاع آن‌ها از دنیا بعضاً آن بلاها را به آن‌ها می‌دهد. موفق باشید.